

תּוֹכַחַת עֲנִינִים

שיעור א'

ג

למה נקרא יהושע נער – ג + בכל דבר בעולם יש נותן ומקבל – ג + אדם שחי עם הקב"ה הופך להיות משפיע – ג + המקבל חייב לשבת בהכנעה מול הנותן – ד + יהושע ביטל את עצמו למשה רבינו – ד + בגלות אנו בחינת לבנה – ד + הדעת של משה נמצא עד עצם היום הזה – ד + משה הוא בחינת מקבל ומשפיע – ד + אדם שחושב שהוא ישות בפני עצמו הוא מתרחק מהשמש – ה + משה רבינו שלא נשבר שם קיבל התורה במתנה – ה + כל חיסרון הוא הזדמנויות למתנה – ה + משה רבינו ע"י השפל שלו הגיע להקב"ה – ה + רק משה היה יכול לשמוע שמיעה כזאת – ו + אסור להיות אפילו שנייה אחד בלי רבי – ו + סיפור עם הרה"ק מלעכוויטש זי"ע – ו + בכל דבר צריכים לחשוב האם זה תואם עם הדרך – ז + ברנע שהנותן לא נמצא זה שכחה – ז + אסור להישבר בשכחה – ז + אסור להוסיף בכיות על אבלות – ז + אדם שלוקח משהו לעצמו נהיה שכחה – ח + תהליך של יהודי הוא רצוא ושוב מטי ולא מטי – ח + אדם הוא פעם בחינת שמש ופעם בחינת ירח – ח + למקבל יש תענוג יותר גדול מהנותן – ח + אדם שמבטל את עצמו הופך להיות משפיע – ט

שיעור ב'

ה

הלבנה יש לו עליות וירידות – י + יש פנים בפנים ויש אח באח – י + התשוקה מגיע מאיתערותא דלתתא – י + האבות הקדושים היו במצב של פנים בפנים – יא + אדם שמתחבר לעצמו בין עם את הקב"ה – יא + בגלות לא הקשיבו להקב"ה – יא + הקב"ה נמצא בעולם ואין מציאות לנשת אליו – יא + מאמר זה נסתר ודיבור זה נגלה – יב + צריכים לשמוח אפילו שאתה לא שם באמת – יב + זה עצמו שהקב"ה ממשיך לתת לך מקרב אותך אליו ית' – יב + הקב"ה נותן השאלה האם אתה מקשיב

אליו - יג + בגלות אנו בבחינת אח באח - יג + ר' אשר ירד למחתרת - יג + על
 ידי אמונה ונענועים מניעים לבחינת פנים בפנים - יג + על ידי מיעוט ירח נהיה שעבוד
 מלכויות - יד + את מהותו יתברך אין מציאות לראות - יד + את הפנים אפשר
 להשיג - יד + לעתיד לבוא יפסק הזוחמה - יד

יום ב' טז' אלול

שיעור א'

שאנחנו צריכים להכיר שהקב"ה מנהיג את העולם, אבל היה אז וימלוך במקום להכיר שהקב"ה מנהל את העולם היה מציאות שלקחו זאת לעצמם, עד שנהיה וימלוך הדר כלומר מאז יש לנו כוח להיכנע שיש מנהיג לעולם ולומר לא אני עשיתי את זאת.

אדם שחי עם הקב"ה
הופך להיות משפיע

דהיינו יש לנו בחירה להחליט האם אני מנהיג את העולם או שהקב"ה מנהיג את העולם, וברגע שאדם מכניע את עצמו ומכיר שהקב"ה מנהיג את העולם אז בהתחלה הוא באמת בחינת מקבל והקב"ה הוא הנותן, אבל אחרי זה הוא נהפך להיות גם נותן ומשפיע, וברגע שאדם לא מבטל את עצמו להקב"ה הוא רק בחינת מקבל ולא נותן, אדם שלוקח לעצמו כל דבר הוא מקצץ בנטיעות, ונרגן מפריד אלוף שזה אלופו של עולם.

למה נקרא יהושע נער

איתא במאור עינים (המשך ד"ה בגמרא דסנהדרין). **ועל כן נאמר ביהושע נער לא ימיש מתוך האוהל**. לכאורה צריכים אנו להבין למה יהושע נקרא נער ומה הכוונה בזה, וגם למה פני משה כפני חמה ופני ויהושע כפני לבנה, מה מונח בזה ומה הכוונה בזה.

בכל דבר בעולם יש נותן ומקבל

אלא אנחנו באמצע להסביר שיש נותן ויש מקבל, לפני בריאת העולם לא היה כזה דבר נותן ומקבל, ורק אחרי בריאת העולם נהיה נותן ומקבל, יום ולילה, הנותן נותן והמקבל צריך להכיר שהנותן נותן לו, וזה תכלית מטרת בריאת העולם, בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ, ולפני בריאת הארץ אז והארץ היה תוהו ובוהו, בקבלה אנחנו יודעים שהיה בונה עולמות ומחריבן והיה אז שבירת הכלים, ואמרנו ששבירת הכלים נקרא

בגלות אנו בחינת לבנה

וזהו מה דאיתא בחז"ל **שמשה ויהושע** **היו בסוד חמה ולבנה**. אנחנו בגלות בבחינת לבנה ולא חמה, לעתיד לבוא יהיה בחינת שמש, ואז יהיה שיוציא הקב"ה חמה מנרתיקה ואז צדיקים מתרפאים בה ורשעים נידונים בה, צדיקים שכל הזמן חיים עם הקב"ה הם ואמר ביום ההוא הנה אלוקינו זה קוויני לו ויושיענו, אבל רשעים נידונים בה. אותו אור שאפשר לזכות על ידי זה לטועמיה חיים זכי הרשעים ישרפו בו.

הדעת של משה נמצא עד עצם היום הזה

כי משה הוא בסוד הדעת השלם בגדלות הדעת, משה רבינו הוא בסוד שמש, הדעת של משה רבינו נמצא עד עצם היום הזה, איתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא. **הבית ישראל** אומר למה אצל אהרן הכהן כתוב וכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ד', ולעומת זאת אצל משה רבינו לא כתוב כן. אלא כנ"ל כי כל אחד עד עצם היום הזה יש לו חלק ממשה רבינו אצל עצמו וממילא הוא לא נפטר ולא נסתלק מהעולם כלל.

משה הוא בחינת מקבל ומשפיע

ויהושע לא היה לו אור עצמי, ותמיד ביטל את עצמו לגמרי למשה רבינו ממילא היה יכול לקבל גם כל דבר

המקבל חייב לשבת בהכנעה מול הנותן

היחידי שיכול להגיע למצב כזה ולהכיר שיש בורא ומנהיג לבירה זה האדם שיש לו דעת, על ידי הדעת אדם יכול להבדיל בין טוב לרע וגם להתחבר להקב"ה, אם אין דעת הבדלה מנין ואז מתחברים להקב"ה, וזה על ידי שהקב"ה עשה אותנו מקבל שזה מוגבל, מקבל כמה שיש לו לנותן יש הרבה יותר לתת לך, המקבל יש לו הרגשה כל הזמן שחסר לו ידיעות ואז הולך לנותן ולוקח עוד, מים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך, מקבל שיושב מול נותן בלי שום הכנעה אז הוא לא יכול לקבל שום דבר, לעומת זאת אדם שמכניע את עצמו מול הנותן יכול לקבל הרבה יותר.

יהושע ביטל את עצמו למשה רבינו

וזה היה יהושע מצד אחד היה ולא ימוש מתוך האוהל, כלומר שהיה נער וביטל את עצמו לגמרי למשה רבינו, וגם היות שלא לקח לעצמו שום דבר ורק ביטל כל דבר להקב"ה בזה עצמו הפך את עצמו להיות נותן, משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים.

שקיבל אותו במתנה, מסביר השפ"א היות שמשה רבינו לא נשבר כלל מזה ששכח כל הזמן ואז הקב"ה נתן לו את התורה במתנה.

כל חיסרון הוא הזדמנויות למתנה

דהיינו אדם צריך לדעת שכל שכחה וכל חיסרון שיש לך הוא הזדמנות לקבל את התורה במתנה, וברגע שאדם נשבר שם בעת השכחה והחיסרון אז הוא יכול לפספס הזדמנויות שיש לו, עבודת האדם הוא לדעת שלית אתר דפנוי מיניה ולית מחשבה תפיסה ביה כלל, והקב"ה רוצה שאתה תחליט שלית ליה מגרמיה כלום, וברגע שאדם יחשוב כן הוא לא ישבר אף פעם, כי השיברון מגיע מזה שאדם חושב שיש לו ולקחו לו וממילא נשבר, אבל צריכים לדעת שזה שאין לפעמים הוא לא כדי שלא יהיה לך כי לא תתן חסידך לראות שחת, ועיקר המטרה שאין לו הוא כדי שיהיה תודיענו שתוכל לקבל את הדעת.

משה רבינו ע"י השפל שלו הגיע להקב"ה

משה רבינו היה כ"כ מבוטל להקב"ה שלא קם כמשה ובכל ביתי נאמן הוא והיה פנים בפנים אדבר בו ולכן היה יכול לקבל את התורה בקבלה גמורה, וכל אחד יש לו את הכוח ג"כ

ממשה רבינו. **כי אם מה שמסר לו והאיר עליו משה רבינו ע"ה.** כי אע"פ שגם משה הוא בחינת מקבל מהקב"ה, מכל מקום, הוא בחינת מקבל שנעשה משפיע - בחינת חמה, ויהושע הוא תמיד בחינת מקבל - לבנה, שכל אורו מהחמה.

אדם שחושב שהוא ישות בפני עצמו הוא מתרחק מהשמש

דברנו בשיעור הקודם שהלבנה אין לה אור מעצמה כי אם מה שמקבלת מן השמש, כי כל מה שמתקרבת אל השמש ניתוסף אורה, וכשמתרחקת מהשמש מתמעט האור. אותו דבר יהושע ברגע שהוא ביטל את עצמו הוא נהיה אחד עם השמש ואז יוכל לקבל, וברגע שאדם חושב שהוא ישות בפני עצמו אז אין לו כלי לקבל מהשמש.

משה רבינו שלא נשבר שם קיבל התורה במתנה

שהוא מה שאמרו ז"ל משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע. לגבי משה נאמר לשון קבלה ולגבי יהושע נאמר לשון מסירה, כי קבלה משמעותו קבלה גמורה ומסירה אינו אלא מלגו. בקבלת התורה נאמר שמשה רבינו למד ושכח וככה היה ארבעים יום, וביום ארבעים אמר משה רבינו להקב"ה הרי אני שוכח כל הזמן ועם מה אני יורד לבני ישראל, ואז נתן הקב"ה את התורה למשה רבינו במתנה גמורה. ומה הכוונה

**אסור להיות אפילו
שנייה אחד בלי רבי**

כיון שהיה יהושע בבחינת מקבל ממשה, לכן היה צריך תמיד להיות קרוב אל משה רבינו, כדכתיב נער לא ימוש מתוך האוהל. מספרים על אחד מהצדיקים שאחרי הסתלקותו כבר ידעו מי יהיה הממשיך, וניגשו אליו אחד מהחסידים ומיד בהלוויה נתן לו פתקא טבא להתברך, ושאל אותו איפה אתה ממחר. ענה אותו חסיד אני לא רוצה להיות אפילו שנייה אחד בלי רבי ח"ו. וכן היה אצל יהושע נער לא ימוש מתוך האוהל הוא לא רצה אפילו שנייה אחד להתנתק ממשה רבינו, ועל כן נאמר **ביהושע נער לא ימוש מתוך האוהל.**

**סיפור עם הרה"ק
מלעכוויטש זי"ע**

מספרים שהיה תלמיד אחד של הרה"ק **מלעכוויטש זי"ע** ואז היה מגיפה בעיר, וכולם עזבו את העיר חוץ ממנו. שאלו אותו למה אתה לא עוזב הרי יש כאן מגיפה וזה מסוכן מאוד. ענה אותו חסיד הרי כאן אני נמצא ליד הרבי וזה ספק האם המגיפה יתפוס גם אותי או לא, אבל ברגע שאני נוסע הביתה ואני יהיה בלי רבי בטוח שאני ימות.

להיות כמשה רבינו ולהיות מבוטל לגמרי ולהיות אחד עם הקב"ה. משה רבינו היה זה לעומת זה מבלעם וידע שבכל שפל שרק נמצא הוא לא יכול לבד וחייב את הקב"ה שיעזור לו לעמוד שם, עבודת האדם הוא לדעת דווקא מזה שרוקע הארץ על המים ותולה ארץ על בלימה, ואז מזה שאין מגיעים להכרה אפילו מה שיש הוא לא שלו אלא של הקב"ה, ואז אפשר לקבל.

**רק משה היה יכול
לשמוע שמיעה כזאת**

כי ביהושע אינו רק בחינת מסירה, ולא **קבלה ממש כמשה עצמו**. שבסיני שמעו מפי הקב"ה כל התורה כולה בדיבור אחד, מה שאין האוזן יכול לשמוע, נמצא, לא היה באפשרי ששמיעה כזאת תעשה רושם בהם. והא דאמרין שמשם קיבל כל התורה מסיני, היינו, שרק הוא היה בכוחו לשמוע שמיעה כזאת, משה רבינו שהיה ביטל לגמרי להקב"ה היה יכול לשמוע כזאת שמיעה ולקבל אותו אפילו שאין האוזן יכול לשמוע, אבל יהושע כבר לא היה בכזה דרגה גבוהה והוא לא היה יכול לקבל כזה שמיעה כלל ולכן היה צריך להיות אצלו מסירה ולא קבלה. ומסרה ליהושע בבחינת מסירה לבד, ויהושע לזקנים מדריגה אחר מדריגה. עד כדי כך שכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש כבר היה בסיני.

או נפש, אדם שחי גוף שם יש שכחה אדם שחי נפש שם יש זכירה, הנפש הוא התורה שזה חלק אלוקי ממעל ממש שם יש זכירה, אבל אדם שנכנס לגוף שזה כוחי ועוצם ידי שם זה שכחה.

אסור להישבר בשכחה

יהושע ג"כ היה נכנע למשה רבינו אבל כמו הלבנה שיש כל חודש מחדש קטנות וגדלות, כי אם יהיה רק גדלות אז נשכח לגמרי שזה מאת הקב"ה, ואם יהיה קטנות כל הזמן לא יהיה מציאות לעמוד שם, ולכן יש לנו שכחה כל הזמן, אבל ברגע שאדם לא נשבר מהשכחה אז אפשר לקבל בחזרה מה ששכח. וכן יהושע ברגע שלא נשבר שם מיד קיבל בחזרה מה ששכח מקודם.

אסור להוסיף בכיות על אבלות

ולכך, איתא בחז"ל לגבי יהושע, שכשנסתלק משה רבינו ע"ה נשכחו ממנו שלוש מאות הלכות בימי אבלו של משה, שזה נגרם על ידי שנתרחק מאור השמש, ר' אשר לא נתן בלוויה לבכות ולעשות הספדים, והיה תמיד אומר מספיק מה שכתוב בתורה דיני אבלות, וברגע שאדם נכנס לרגשות אז מזיק כמובן לעצמו ועוד יותר לנשמה שהלכה מהעולם, וברגע שמחזיקים מעמד ולא נשברים שם כלל אז לא רק שזה טוב לעצמך אלא גם זכות לנשמה והיא מתעלה עוד יותר

בכל דבר צריכים לחשוב האם זה תואם עם הדרך

נער הכוונה שיהושע הכיר שהוא נער, **בחינת נער הוא קטנות, שעל כן לא ימיש מתוך האוהל של משה**, שכיוון שכל אורו ממשה רבינו והוא הנותן ואני המקבל ולכן לא עזב אותו לשנייה אחד, וכמו שהירח מצד עצמו אין לו כלום ורק ממה שיש לו מהשמש, אותו דבר יהושע ידע שמצד עצמו אין לו כלום ורק ממה שיש לו ממשה רבינו, והיה צריך להתקרב תמיד לאור השמש למשה רבינו, **לקבל אור**. אלו שהסתובבו אצל ר' אשר, עד היום הזה בכל דבר שמגיעים מיד חושבים איך זה תואם עם הדרך.

ברגע שהנותן לא נמצא זה שכחה

ולכך, איתא בחז"ל לגבי יהושע, שכשנסתלק משה רבינו ע"ה נשכחו ממנו שלוש מאות הלכות בימי אבלו של משה, עד עכשיו היה כל הזמן ליד הנותן ולכן זכר הכל, וברגע שמשה רבינו הלך מהעולם ונשאר לבד בבחינת מקבל בלי הנותן שם זה כבר שכחה, וכמה שהוא כן זכר היה מכוח הביטול שהיה לו למשה רבינו אבל לא יותר מזה, וזה נקרא זכור את אשר עשה לך עמלק לא תשכח. לכאורה איך אפשר לומר לאדם לא תשכח מה אני יעשה שכחתי איך אומרים כן לבני אדם. אלא מסביר הפרי הארץ תלוי אם אתה חי גוף

של מטי ולא מטי, א"כ אם הקב"ה היה נותן כל הזמן אז או שהיינו מתבטלים לגמרי להקב"ה או שהיינו לוקחים זאת לעצמינו לומר כוחי ועוצם ידי עושה הכל, ולכן היה הקב"ה חייב לעשות המצאה של מטי ולא מטי אור ישר אור חוזר, ואז ברגע שאדם לא נשבר שם הוא מקבל, אבל זה רק אדם שזוכר שזה תהליך שדרכו הקב"ה נותן לך.

אדם הוא פעם בחינת שמש ופעם בחינת ירח

איתא באור תורה: ועינינו מאירות כשמש וכירח. אדם חייב להיות פעם בחינת ירח ופעם בחינת שמש. השמש אינו מקבל משום דבר, והירח היא מקבלת האור מן השמש. השמש הוא הנותן והירח היא המקבל. ולמי יש יותר תענוג השמש להיות נותן או הירח להיות מקבל. אלא אך בזה יש לה יותר תענוג, כי השמש אין לה תענוג, כי תענוג תמידי אינו תענוג, כי הוא כל הזמן רק נותן ולא מקבל כלום. עיקר התענוג הוא לקבל ולהפסיק לקבל. אבל הירח יש לה תענוג בהגיע לה אור.

למקבל יש תענוג יותר גדול מהנותן

והתענוג היא המדריגה גדולה, אז תתענג על ד'. כמשל עני אחד שמשתכר מאה זהובים יש לו יותר תענוג מהמלך. בשביל המלך מאה זהובים זה

ועוד יותר. ואז לא רק כאן הוא בחינת הולך אלא בזה שאתה מתחזק אתה גורם לו שגם למעלה יהיה בבחינת הולך, ואז לא רק שאתה עוזר לו בעולם הזה אלא בזה אתה עוזר לו עוד יותר בעולם הבא.

אדם שלוקח משהו לעצמו נהיה שכחה

וברגע שנתרחק מאור השמש, ההתרחקות היא בבחינת מיעוט הירח, ולכן נגרמה לו שכחה, שהשכחה היא גם כן מסוד מיעוט הירח, מיעוט הירח נהיה ברגע שמתחילים לומר שאין שתי מלכים משתמשים בכתר אחד, כלומר ברגע שאתה לוקח משהו לעצמך זה גורם לשכחה, אותו דבר אם הקב"ה ייתן לך נשימה לכל החיים אז מיד אדם ייקח זאת לעצמו, ולכן הקב"ה נותן נשימה ולוקח ממך את הנשימה, והקב"ה לוקח ממך את הנשימה לא לקחת ממך אלא כדי לתת לך נשימה חדשה כדי שתראה שהוא נותן את הנשימה ולא אתה בעצמך, ומה שהקב"ה נותן לך אחרי זה הוא הרבה יותר מלפני זה וזה היה השגה חדשה שלא היה לפני זה.

תהליך של יהודי הוא רצוא ושוב מטי ולא מטי

אדם שנשבר שם מיד נופל בחזרה, אבל אדם שלא נשבר שם ויודע שזה תהליך של החיות רצוא ושוב, תהליך

התענוג עבדת ומקבלים על זה כסף וצריכים כסף לחיות, וצריכים גם שאף אחד לא יפגע בך, אבל מצד שני מתוך שלא לשמה בא לשמה, ברגע שנכנסים לתכו אז זה כבר לשמה, כלומר לעבוד אפילו שאתה לא צריך כסף ולעבוד אפילו שאתה לא מקבל כסף, ולחיות אפילו שנפגעים כאילו שלא פגעו בך כלל.

והאדם צריך לאחוז בשניהם כמו משה רבינו ע"ה שהיה במדריגות שמש, שלא היה מקבל והיה אוחז את עצמו שהוא מקבל, כלומר, שזהו ועינינו מאירות כשמש וכירח, שעל האדם לאחוז בבחינת שמש ובבחינת ירח גם יחד, הרי לך בזה מעלת התענוג של המקבל. מעלת המקבל, שהנהגת הבית על ידו. הגבאי הוא מנהל את כל העסק ודואג שהכל ידפוק.

כלום, אבל עני כל שקל שהוא מקבל הוא שמח בשביל זה, א"כ למקבל יש תענוג הרבה יותר גדול מנותן. א"כ לאדם יש תענוג הרבה יותר גדולה ממה שיש למלך. א"כ לירח יש לה תענוג הרבה יותר גדולה מהשמש.

אדם שמבטל את עצמו הופך להיות משפיע

והאדם צריך לאחוז בשניהם, בהתחלה להיות מקבל ואחרי שהוא מבטל את עצמו לגמרי להקב"ה הוא הופך להיות נותן ומשפיע, אמרנו **מהבעש"ט הק'** כל מקנך תזכר אדם צריך להפוך את עצמו מבחינת נקבה לבחינת זכר להיות נותן ומשפיע. אדם צריך לעבוד כאילו שהוא לא צריך כסף, ולהיות כאילו שמעולם לא נפגעת. כלומר מצד אחד צריכים את

שיעור ב'

שיאנחנו מחפשים בכל מקום וזמן את הסיבות שיש שם ולא את המציאות זה נקרא פנים בפנים, וזה נקרא שהפנים של המגיד שיעור והפנים של התלמיד הם אחד מול השני, וברגע שיש איתערותא דלתתא כלומר התלמיד רוצה לשמוע זה גורם איתערותא דלעילא שהמגיד שיעור ירצה לדבר, לעומת זאת לשבת בחדר סגור ולהעביר שיעור מול הקירות זה פנים באחור ואין את ההשפעה כמו פנים בפנים.

התשוקה מגיע מאיתערותא דלתתא

כשהירח מסתכלת על השמש אז יש השפעה יותר ואז היא מאירה בעולם, אבל כשהירח לא מעוניין בשמש ולא מסתכלת עליו כלל, אז אין שום תשוקה מאיתערותא דלתתא כדי שיהיה איתערותא דלעילא, אז באמת הלבנה לא מאירה כלל, וזה נקרא פנים באחור השמש רוצה להשפיע אבל אין למי לתת, וכמו המגיד שיעור שמדבר בחדר וכולם בחוץ, הפנים של הנותן יש

הלבנה יש לו עליות וירידות

איתא במאור עינים (המשך ד"ה בגמרא דסנהדרין). אנחנו באמצע להסביר את העניין של קידוש לבנה. בני ישראל נמשלו ללבנה, משה רבינו היה כמו החמה. פני משה כפני החמה פני יהושע כפני הלבנה. ואמרנו מה ההבדל בין חמה ללבנה, חמה משפיע כל הזמן לעומת זאת לבנה יש לו עליות וירידות כל הזמן, פעם היא מאירה ופעם לא. כרגע בני ישראל נמשלו ללבנה, לעתיד לבוא יתמלאו הלבנה ויאיר כמו החמה ולא יהיה בה שום מיעוט, אבל היום כרגע אנחנו נמצאים במיעוט כל הזמן.

יש פנים בפנים ויש אח באח

לכאורה צריכים אנו להבין מה ההבדל בין חמה ללבנה, ומה ההבדל ביום עכשיו לעתיד לבוא. אלא יש שתי סוגי יחוד, יש פנים בפנים כלומר מגיד שיעור מדבר מול תלמידיו והם מקשיבים זה נקרא פנים בפנים, והקב"ה נותן ומשפיע לנו כל הזמן, ברגע

האדם הוא לדעת שהקב"ה רוצה ממנו משהו, אפילו שאני לא יודע מה הוא רוצה אבל ברגע שאני מנסה להתחבר לזה אתה כבר במצב של פנים בפנים, זה נקרא שהסתובבת ומוכן לשמוע ואפילו שהראש שלך עדיין אח באח זה כבר מצב של פנים בפנים.

בגלות לא הקשיבו להקב"ה

כלומר גלות נקרא הקב"ה יכול לדבר אבל אנחנו לא מקשיבים ולא יכולים להשיג את עומק הדברים כלל, משה רבינו היה משפיע ליהושע, בקבלת התורה הקב"ה דיבר למשה רבינו והוא דיבר לבני ישראל ואז היו במצב של חירות. אל תיקרי חרות אלא חירות, ואז הקשיבו לא רק למה שמדברים אלא גם למה שאין האוזן יכול לשמוע ג"כ. וכדאי להיות מחובר לשני תלוי כמה אתה מחובר לעצמך.

הקב"ה נמצא בעולם ואין מציאות לגשת אליו

ר' אשר היה אומר שזה משל ליהלום מאוד יקר שנמצא ביער, נכון שהיהלום יקר מאוד ושווה מיליונים אבל אין מציאות להגיע לזה כי היער מלא נחשים ועקרבים וחיות טורפות, אותו דבר הקב"ה נמצא כאן בעולם אבל אין מציאות לגשת אליו, וא"כ מה הקב"ה רוצה מאתנו, אלא ברגע שאדם מרגיש את עצמו אין אז גם הקב"ה הוא

אבל אין את הפנים של המקבל, אז אין השפעה מאחד לשני כלל.

האבות הקדושים היו במצב של פנים בפנים

האבות הקדושים היו כל הזמן במצב של פנים בפנים, הקב"ה דיבר אליהם והם הקשיבו בחזרה והיה אז מצב של פנים בפנים. אבל בגלות מצרים היה מצב של אח באח, בני ישראל לא ראו את הקב"ה וגם פרעה שלט עלינו על העורף שלנו ועל הדעת שלנו ולא נתן לנו להגיע להקב"ה, הקב"ה דיבר אבל בני ישראל לא שמעו כלום שזה מצב אח באח.

אדם שמתחבר לעצמו ביז גם את הקב"ה

אבל הקב"ה הרי מדבר כל הזמן, אבל תלוי מה אנחנו שומעים, הלא כתוב בכל יום בת קול יוצאת מהר חורב ואומר שובו בנים שובבים, ואת הבת קול הזה נמצא עד עצם היום הזה, ואפילו שאנו במצב של אח באח אנו יכולים להתעורר ולהבין שמישהו מדבר כאן, כשהשכנים רבים אחד עם השני אנו שומעים זאת טוב טוב, אדם יכול להתחבר לעצמו ולהבין שיש כאן דיבור מהקב"ה ולחיות שזה סיבה ולא מציאות ואז הוא יהיה במצב של פנים בפנים, וברגע שאדם לוקח את הרעשים בתור מציאות זה נקרא אח באח, עבודת

אומרים תהילתו אמת ופעולתו אמת שזה בעצם פנים בפנים. תכלית בריאת העולם היה לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, ואז התלמיד מאיר לכיוון המגיד שיעור ואז הוא מחזיר בחזרה, השמש מאיר לירח והירח מאירה בחזרה. וזה נקרא מצב של פנים בפנים. אבל כשהשמש מאיר הירח לא נמצא זה נקרא חושך, ובמצב הזה העיקר הוא לשמוע אפילו שאתה לא שם באמת. במצרים היה מצב של אח באח ויאנחו בני ישראל מן העבודה, וזה נקרא שהדיבור היה בגלות כי לא היו אחד עם הקב"ה, ואחרי זה הדיבור יצא מן הגלות.

**זה עצמו שהקב"ה ממשיך לתת
לך מקרב אותך אליו ית'**

בזמן מיעוט הירח - הוא זיווג אח באח, בזמן מתן תורה ולעתיד לבוא - זיווג פנים בפנים. והנה, **כל זמן שיש מיעוט הירח**, אז יש מצב של קטנות. **אף שכנסת ישראל מתיחדין בבורא יתברך**, הרי הקב"ה ממשיך לתת לך חיות והכל מה שאתה צריך, הקב"ה ממשיך להיות הזן ומפרנס עד קרני ראמים, אבל להרגיש שאתה לא לבד כגמל עלי אמו, ולמעשה מזה עצמו שהקב"ה ממשיך לתת כל הזמן לא משנה באיזה מצב אתה נמצא מזה עצמו אדם יכול להתקרב להקב"ה, כי הקב"ה באמת ממשיך לתת לך אפילו שאתה לא שם כלל. נכון שזה מצב של אח באח אבל

אין טמיר ונעלם ואז מתחברים עם הקב"ה. והקב"ה שם את עצמו דווקא בכזה מקום, וברגע שאתה מגיע אליו זה גורם לו תענוג גדול בשמים.

מאמר זה נסתר ודיבור זה נגלה

אותו דבר אמרנו הירח נכון שאין לו אור כל הזמן, אבל תענוג תמידי אינו תענוג, ועיקר התענוג הוא דווקא מהירח וזה אז תתענג על ד'. אותו דבר הקב"ה ברא את העולם כדי שנכיר אותו, עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו, וברגע שיהודי מתעורר להקב"ה אז ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים, **האר"י הק' אומר שהדיבור היה בגלות, החידושי הרי"מ** אומר שיש עשרה מאמרות ויש עשרת הדברות, מאמר זה נסתר ודיבור זה נגלה. ולכן בקבלת התורה הקב"ה דיבר ואנחנו שמענו אותו, אב אחרי חטא העגל אז הקב"ה אמר למשה רבינו לך רד, ואז לא רק שבני ישראל ירדו רק גם הוא ירד משם, וברגע שמשנה רבינו נהיה במצב של אח אז גם אנחנו במצב של אח, ואז כל מה ששמענו היה מצב של אח באח.

**צריכים לשמוח אפילו
שאתה לא שם באמת**

כתוב בעת קידוש לבנה צריכים להיות בשמחה, אלמלא לא זכו בני ישראל להקביל פני אביהם אלא פעם אחת בחודש דים. בקידוש לבנה אנו

ר' אשר ירד למחותרת

מסופר שהיה זמנים שהיה הרבה התנגדויות על הדרך, ואז החליט ר' אשר שניפגש רק במחותרת ולא נעשו התקהלויות ברבים כדי שלא תהיה בלגן בחוץ. יום אחד לפני פסח קרא ר' אשר לר' יודל פרוש שליט"א ואמר לו קח לך סכום כסף ותביא את זה לאותו יהודי בכתובות זה וזה, והיה בהעלם כי הכי סיכמנו שבחוץ לא נפגשים ביחד ולא מדברים מזה וכן הלאה ומה קרה עכשיו שיש שליחות לצדקה. ואז ענה ר' אשר בהתחלה באמת חשבת שאנשים מבינים ויש להם טענות עלינו ולכן החלטתי לרדת למחותרת, אבל אחרי זה הגעתי למסקנא שאנשים כלל לא מבינים מה שאנחנו מדברים ואז כבר לא משנה אם להיות סגור או פתוח ולכן החלטתי לצאת החוצה כאילו לא היה כלום.

על ידי אמונה וגעגועים מגיעים לבחינת פנים בפנים

אח באח נקרא שהקב"ה מדבר מאוד ברור רק אנחנו לא מקשיבים ולא מבינים מה שהוא מדבר, וברגע שהקב"ה מדבר ולא מקשיבים לו זה נקרא גלות שזה גורם מיתה. וברגע שלא הולכים עם הקב"ה אז פתאום אנשים רוצים להבין מה הולך כאן וחושבים שצריכים להבין, ולמה שאני יעשה את זה ובצדק, אבל העיקר הוא לחיות באמונה, ועל

אדם יכול להגיע מצד עצמו לפני פנים. ויש לו גם זמנים מצד עצמו שמעלה אותו, כמו שבת, וימים טובים, קידוש לבנה.

הקב"ה נותן השאלה האם אתה מקשיב אליו

אף שכנסת ישראל מתיחדין בבורא יתברך, אבל מיעוט תמיד נשאר, שזה מיתה, קטנות, ועוד כל מיני צרות שיש לנו, כל זה קורה רק מתי שיש לנו זמני מיעוט, וברגע שאדם נמצא במוחין זה עצמו קרבה אל נפשי גאלה. **מכל מקום, אינו, כי אם בסוד זיווג אח באח כביכול**, הקב"ה ממשיך לתת את ההשפעות שלו רק השאלה האם אתה מקשיב למה שמדברים אליך, לפעמים יש זוגות שהם כמו שכנים מנסים לא להרגיז אחד את השני וכשצריכים משהו מבקשים יפה אחד מהשני, אבל חיבור אין שם כלל, חיבור נקרא כשיש פנים בפנים ממש.

בגלות אנו בבחינת אח באח

כמו שאמר הכתוב על זמן הגלות **השיב אחר ימינו וגו'**, שהקב"ה נעשה לישראל בבחינת אחר. **וכמו שאמר הכתוב** עוד על זמן הגלות, **ויהיו לאחור ולא לפנים**, שישראל נעשו גם להקב"ה בבחינת אחר. ואז גם הקב"ה נהיה אחר ואז פשוט לא רואים אחד את השני.

יש פשט רמז דרוש סוד אבל זה לא הקב"ה בעצמו.

את הפנים אפשר להשיג

כמשל מי שרואה המלך מאחוריו והוא יודע שהוא אצל המלך, אך אינו רואהו מלפניו. מפני לא יראו, שהוא החיות והפנימיות, שהוא מהותו יתברך, זה א"א לשום אדם להשיג. הקב"ה אינו גוף ואינו משיגי הגוף, וזה לא היה רק לישראל בעת נתינת התורה, שפסקה זוהמתן, השיגו החיות והפנימיות של התורה בחינת פנים, שנאמר פנים בפנים דיבר ד' וגו', שהוא מהותו יתברך, את המהות של הקב"ה אי אפשר להשיג אבל את הפנים אפשר להשיג.

לעתיד לבוא יפסק הזוהמה

וכן יהיה אי"ה לעתיד, שאז יהיה ומלאה הארץ דעה את ד'. שיפסיק הזוהמה שזה השיגוני עונותי ולא יכולתי לראות, וישיגו מהותו יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שיהיו מראים באצבע הנה אלוקינו זה קווינו לו, ועד אז יהיה בושה ללכת ברחוב, זה רק מס שפתיים, אבל אדם שיחיה את זה אז ואמר ביום ההוא הנה אלוקינו זה, ואז יהיה ומראה באצבע ולא יתבייש מאף אחד, והיום רק זה אמונה וגם זה לא מחזיק מעמד כל הזמן, כי יש לנו כל הזמן עליות וירידות, וזה העניין של קידוש לבנה, ואז ומלאה הארץ דעה את ד'.

ידי אמונה והגעגועים שיש לך להגיע להקב"ה מזה עצמו אתה יכול להגיע להיות פנים בפנים, וזה קרבה אל נפשי גאלה עד שאמר הרה"ק רבי מענדעלע מוויטעבסק זי"ע שאצלי יש כבר משיח ואני רק רוצה לדעת מה שיש בחוץ.

על ידי מיעוט ירח נהיה שעבוד מלכויות

וגם על ידי מיעוט ירח נהיה שעבוד מלכויות, כל פעם שאדם מאבד כיוון זה לא מציאות אלא סיבה לעורר אותך, ואם לא מתעוררים מסיבה פשוטה צריכים לעורר אותך עם סיבה יותר חזקה, הקב"ה נמצא בכל מקום רק השאלה האם אתה רוצה לשמוע או לא.

את מהותו יתברך אין מציאות לראות

בפרשת בהעלותך איתא: וזהו שביקש משה רבינו ע"ה, הראני נא את כבודך, דהיינו שביקש שישגי החיות והפנימיות של תורה, שהוא הנסתר, דהיינו מהותו יתברך. התורה הוא רק משל להגיע לנמשל שזה עמוק עמוק מי ימצאנו. והשיב לו לא תוכל לראות את פני וגו' וראית את אחורי ופני לא יראו, להגיע למהותו יתברך אין כזה מושג כלל, ואמרו רבותינו ז"ל קשר של תפילין הראה לו ולא התפילין עצמם, והענין הוא, שהחלק הנגלה נקרא בשם בחינת אחוריים, תיידע לך מה שאתה מבין זה רק אחוריים ולא עצם הדבר,